

Arrest

**nr. 114 664 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. POESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 10 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 12 juli 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 10-01-2013 door

- H.T., geboren te (...) op (...), onderdaan van Nederland, identificatienummer in het rijksregister (...), verblijvende te (...)

- A.Y., geboren te (...) op (...), onderdaan van Nederland, identificatienummer in het rijksregister (...), verblijvende te (...),

- D.M., geboren te (...) op (...), onderdaan van Nederland, identificatienummer in het rijksregister (...), verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15/12/1980).

Tot staving van haar aanvraag heeft zij een verlenging van haar arbeidsovereenkomst voorgelegd dd. 02/08/2012 samen met de loonstroken van oktober, november en december 2012 en het bewijs van ziektekostenverzekering.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980, zijnde: Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn'.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene haar partner en 2 minderjarige kinderen ten laste heeft. Uit de voorgelegde stavingsstukken blijkt dat haar arbeidsovereenkomst werd verlengd tot 31/10/2013.

Daarnaast tonen de loonstroken aan dat het bedrag van haar maandelijks nettoloon lager ligt dan het bedrag waarover zij moet beschikken om te vermijden dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Gelet op het voorgaande dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

De minderjarige kinderen voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

De ouder, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, H.T., werd zelf het recht van verblijf geweigerd op 10/07/2013.

Bijgevolg kunnen de kinderen zich ook niet bij haar voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg ook aan hen geweigerd.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

De minderjarige kinderen dienen hun moeder te vergezellen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enige middel werpt verzoekster op: *“schending van het beginsel van de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken juncto art. 40, §4, 4° van de Wet van 15/12/1980”.*

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Europese Unie. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt daarbij dat verzoekster bij haar aanvraag een verlenging van haar arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd samen met haar loonstroken van oktober, november en december 2012, en een bewijs van ziektekostenverzekering.

Voorts stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de arbeidsovereenkomst van verzoekster verlengd werd tot 31/10/2013, en dat de loonstroken daarnaast aantonen dat het bedrag van haar maandelijks nettoloon lager ligt dan het bedrag waarover zij moet beschikken om te vermijden dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat daarom het recht op lang verblijf aan verzoekster dient geweigerd te worden.

Bijgevolg weigert Dienst Vreemdelingenzaken het recht op lang verblijf eveneens aan hogervernoemde twee minderjarige kinderen van verzoekster.

Terwijl de materiële motiveringsplicht vereist dat de verwerende partij haar beslissing afdoende inhoudelijk zou motiveren hetgeen in casu niet gebeurd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk in de bestreden beslissing noch een concreet drempelbedrag aangegeven waarboven het inkomen van verzoekster zou moeten liggen opdat zij volgens verwerende partij niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk; noch heeft zij aangegeven wat volgens haar het concrete gemiddelde inkomen is van verzoekster terwijl zij dit toch wel had dienen te doen en perfect had kunnen berekenen op grond van de stukken die verzoekster bij haar aanvraag voegde, en meer concreet de loonstroken van oktober, november en december 2012.

Dat een dermate discretionaire manier van beslissen willekeur toelaat.

Dat volgens verzoekster haar gemiddeld inkomen op grond van voornoemde stukken gemiddeld 1.280,00 Euro/maand bedraagt. Dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag van het leefloon voor iemand in haar gezinssituatie, zijnde 1.068,45 Euro/maand.

Dat het aangevoerde middel ernstig is.

Dat verzoeker vraagt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg de beslissing tot onontvankelijkheid zou vernietigen en schorsen, op basis van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in deze een overtreding van één de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden, met name de materiële motiveringsplicht."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een enige middel haalt verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40 §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijt verwerende partij in de bestreden beslissing geen drempelbedrag te hebben aangegeven waarboven haar inkomen zou moeten liggen. Zij stelt dat haar gemiddeld inkomen hoger ligt dan het referentiebedrag van het leefloon voor iemand in haar gezinssituatie, zijnde 1.068,45 EUR/maand.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in zoverre verzoekster niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing en zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij heeft uit de door verzoekster voorgelegde stukken afgeleid dat zij:

- 1. Drie personen ten laste heeft: haar partner en 2 minderjarige kinderen;*
- 2. Haar arbeidsovereenkomst enkel loopt tot 31 oktober 2013;*
- 3. Haar maandelijks inkomen lager ligt dan het bedrag waarover zij moet beschikken om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.*

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij oordeelde dat verzoekster niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen om te kunnen genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

In zoverre verzoekster van mening is dat het aan verwerende partij toekomt om een drempelbedrag in de bestreden beslissing aan te geven waarboven haar inkomen zou moeten liggen, wenst verwerende partij op te merken dat het aan verzoekster toekomt zich te bekwamen in de procedures die zij inleidt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

Het enige middel is ongegrond."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luiden als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven

indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk; en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° (...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepalen het volgende :

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;

5° (...)

6° (...)

7° (...)”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster volgende documenten voorlegde ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag:

- een verlenging van verzoeksters arbeidsovereenkomst van 1 november 2012 tot 1 november 2013;
- drie loonfiches van oktober, november en december 2012, waaruit blijkt dat verzoekster in deze maanden respectievelijk 1273,63 euro, 1283,72 euro en 2492,89 euro netto verdiende;
- een verzekeringsbewijs.

2.6. Kernbetoog van verzoekster is dat de bestreden beslissing noch een concreet drempelbedrag aangeeft waarboven haar inkomen zou moeten liggen om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, noch aangeeft wat volgens verwerende partij het concrete gemiddelde inkomen is van verzoekster en “dat een dermate discretionaire manier van beslissen willekeur toelaat”. Verzoekster berekent zelf haar gemiddeld inkomen en is van oordeel dat dit hoger ligt dan het referentiebedrag van het leefloon voor iemand met een gelijkaardige gezinssituatie.

2.7 De bestreden beslissing zegt in concreto in se niet meer dan dat “de loonstroken aan[tonen] dat het bedrag van haar maandelijks nettoloon lager ligt dan het bedrag waarover zij moet beschikken om te vermijden dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”. Verwerende partij is blijkens haar nota van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is dat op basis van deze informatie geoordeeld werd dat verzoekster niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Verwerende partij kan echter niet gevolgd worden in haar standpunt. Verzoekster mag in deze een berekening van haar nettoloon verwachten evenals het concrete drempelbedrag waarover zij moet beschikken om te vermijden dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verwerende partij gaat noch in tegen verzoeksters eigen berekening van haar netto-inkomen en het drempelbedrag, noch tegen verzoeksters betoog dat haar inkomsten “hoger [liggen] dan het referentiebedrag van het leefloon voor iemand in haar gezinssituatie”. Zij beperkt zich tot het nietszeggend verweer “dat het aan verzoekster toekomt zich te bekwamen in de procedures die zij inleidt”. Ter terechtzitting poogt verwerende partij

tevergeefs nog naar voren te brengen dat er inherente motieven besloten liggen in de bestreden beslissing wanneer zij stelt, "*Uit de voorgelegde stavingsstukken blijkt dat haar arbeidsovereenkomst werd verlengd tot 31/10/2013*". Los van de vaststelling dat het verwerende partij niet toegestaan is om haar verweer ter terechtzitting te gaan uitbreiden t.o.z. van de ingediende nota, ziet de Raad niet in hoe uit voormelde zin, die niet meer dan een vaststelling betreft, dient te worden afgeleid dat verwerende partij hiermee wou aangeven dat verzoekster niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten zoals verwerende partij ter terechtzitting voorhoudt.

De Raad volgt verzoekster derhalve in haar kritiek op de motivering van de bestreden beslissing.

Het eerste en enig middel is gegrond voor zover de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van het overige onderdeel van het middel geen ruimere nietigverklaring ervan met zich kan meebrengen, wordt dit niet besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA